

MITEN SUHTAANTUVAT DUUMAN VAALEIHIN PORVARILLISET PUOLUEET JA TYÖVÄENPUOLUE?

Sanomalehdet ovat tulvillaan tiedotuksia vaalivalmisteluista. Miltei joka päivä saamme kuulla milloin hallituksen uudesta „selityksestä”, joka pyyhkii pois valitsijain luettelosta vielä ja vielä yhden epäluotettujen kansalaisten kategorian, milloin uusista vainotoimenpiteistä, kokousten kieltämisestä, sanomalehtien lakkauttamisesta, valitsijamiehiksi ja ehdokkaiksi aiottujen henkilöiden vangitsemisista. Mustasotniaiset ovat nostaneet päänsä. He hihkuvat ja huikkaavat häikäilemättömämmin kuin koskaan ennen.

Hallituksen epäsuosiossa olevat puolueet myös valmistautuvat vaaleihin. Nämä puolueet ovat varmoja ja täysin oikeutetusti varmoja siitä, että valitsijain *joukot* pystyvät sanomaan sanansa, ilmaisemaan vaalien välityksellä todellisen vakaumuksensa välittämättä mistään valitsijaa vastaan suunnatuista vehkeilyistä, konnankoukuista sekä pienistä ja suurista rajoituksista. Tämä varmuus perustuu siihen, että julmimmatkin ajolahdit, sietämättömimmätkin konnankoukut riistävät pois joukoista enintään satoja, tuhansia, olettakaamme kymmeniä tuhansia valitsijoita koko Venäjällä. Mutta eihän *joukkojen* mieliala ja niiden suhde hallitukseen siitä muutu. Luetteloista voidaan kyllä jättää pois 10—20 tuhatta valitsijaa, sanokaamme vaikkapa Pietarissa, mutta pääkaupungin 150-tuhantinen valitsijain joukko vain supistuu siitä, sulkeutuu itseensä, piiloutuu, hiljenee joksikin aikaa, mutta ei katoa, eikä sen joukkomieliala siitä muutu, ja jos muuttuukin, niin ei tietenkään hallituksen eduksi. Ja senpä vuoksi niin kauan, kun vaalilakia ei ole perinpohjin muutettu eikä kaikkia vaalien julkisuuden rippeitä lopullisesti poljettu maahan (ne voidaan vielä polkea maahan valitsijamiesten

systemaattisen vangitsemisen avulla: Stolypinilta saa odottaa pahinta!), niin kauan pysyy eittämättömänä, että joukkojen mieliala ratkaisee vaalien tulokset — ei tietenkään hallituksen ja sen mustasotnialaisten eduksi.

Ja kaikki, jotka eivät ole hallituksen puolella, luottavat valitsijajoukkoihin. Mutta jos tarkastelette tarkemmin sitä, mitä oikeastaan tuo joukkoihin luottaminen on, *miten* nämä tai nuo puolueet suhtautuvat joukkoihin, niin huomaa porvarillisten puolueiden ja proletariaatin puolueen välillä tavattoman suuren eron.

Kadetit ovat liberaalisen porvariston puolueiden johdossa. Ensimmäisen Duuman vaaleissa he kavalsivat häpeällisesti taistelun asian, kieltäytyivät boikotista, lähtivät nöyrästi vaaleihin vieden mukanaan kehittymättömät joukot. Nyt he luottavat noiden joukkojen piintyneisyyteen, siihen, että vasemmistopuolueiden agitaatiota ja vaalikamppailua on rajoitettu. Kadettien luottamus joukkoihin on luottamista joukkojen kehittymättömyyteen ja poljettuun asemaan: joukot eivät muka saa selvää ohjelmastamme ja taktiikastamme, ne eivät mene rauhallista ja julkista, rauhallisinta ja arinta protestia pitemmälle — ei siksi, etteivätkö ne haluaisi, vaan siksi, ettei niitä päästetä. Ne äänes-tävät meitä, sillä vasemmistolaisilla ei ole sanomalehtiä, ei yhdistyksiä, ei lentolehtisiä, ei mitään takeita mielivaltaisia vangitsemisia ja ajojahteja vastaan, — kas siten ajattelee kadetti. Ja hän luo ylpeänä katseensa korkeuksiin: kiitän sinua, herra, etten ole noiden „äärimmäisten” kaltainen! en ole vallankumouksellinen, osaan mukautua, osaan mukautua mitä nöyrimmin ja alentuvaisimmin kaikkiin toimenpiteisiin, saan yksinpä vaalilomakkeetkin * rauhallsilta uudistajilta.

Sen vuoksi koko kadettien vaalikamppailun suuntana on joukkojen säilyttely mustasotnialaisvaaralla, joukkojen säilyttely äärimmäisten vasemmistolaisten puolueiden taholta uhkaavalla vaaralla, mukautuminen pikkuporvarin poroporvarillisuuteen, pelkuruuteen ja selkärangattomuuteen, se, että uskotellaan tälle kadettien olevan kaikkein vaarattomimpia, vaatimattomimpia, maltillisimpia ja täsmällisimpiä. Oletko säikähtänyt, pieneläjä? — kysyvät kadettilehdet joka päivä lukijalta. — Luota meihin! Me

* Ks. tätä osaa, s. 370. *Toim.*

emme rupea pelottelemaan sinua, me olemme väkivaltaa vastaan ja nöyriä hallitukselle, luota vain meihin, ja me järjestämme sinulle kaikkea „mahdollisuuksien mukaan”! Ja säilytettyjen pieneläjien selän takana kadetit turvautuvat kaikenlaisiin juoniin saadakseen hallituksen uskomaan heidän lojaalisuuteensa, vasemmistolaiset varmistumaan heidän vapaudenrakkaudesta ja rauhalliset uudistajat vakuuttamaan siitä, että he ovat läheisiä näiden puolueelle ja näiden lomakkeille.

Ei mitään joukkojen tietoisuuden valistamista, ei mitään joukkoja nostattavaa agitaatiota, ei mitään johdonmukaisesti demokraattisten tunnusten selittämistä, vaan mandaattikauppaa säilytetyn pieneläjän selän takana — sellaista vaalikamppailua käyvät kaikki liberaalisen porvariston puolueet alkaen puolueettomista („Tovarishtsh” lehdestä) ja päätyen demokraattisten reformien puolueeseen.

Työväenpuolueen suhde joukkoihin on aivan päinvastainen. Meille ei ole tärkeätä se, että turvaisimme itsellemme lehmäkaupoin duumapaikan. Päinvastoin, nuo paikat sinänsä ovat tärkeitä vain siksi ja sikäli, mikäli ne voivat palvella joukkojen *tietoisuuden* kehittämistä, niiden poliittisen tason *kohottamista*, niiden *järjestämistä* ei poroparvarillisen hyvinvoinnin nimessä, ei „rauhan”, „järjestyksen” ja „rauhallisen (porvarillisen) onnen” nimessä, vaan *taistelun* nimessä, taistelun, jota käydään työn vapauttamiseksi täydellisesti kaikesta riistosta ja kaikesta sorrosta. Vain siksi ja sikäli meille ovat tärkeitä niin duumapaikat kuin *koko* vaalikamppailukin. Työväenpuolue panee kaiken toivonsa joukkoihin, mutta ei säilytettyihin, passiivisesti alistuviin, nöyrästi iestään kantaviin joukkoihin, vaan tietoiisiin, vaativaisiin, taisteleviin joukkoihin. Työväenpuolueen tulee suhtaantua halveksivasti liberaalien tavanomaiseen menettelyyn: pieneläjän pelottelemiseen mustasotnialaisvaaran aaveilla. Sosialidemokratian koko tehtävä on saada joukot *tietoisiksi* siitä, missä on todellinen vaara ja mikä on niiden voimien todellinen taistelutehtävä, joiden lähde ei ole Duumassa, jotka eivät saa täydellistä ilmaisuun Duuma-puheissa ja jotka eivät ratkaise Venäjän tulevaisuutta koskevaa kysymystä Duumassa.

Sen vuoksi työväenpuolue varottaa joukkoja kadettiporvariston kulussientakaisista vaalivehkeilyistä ja tietoisuutta

tylsistävästä huudosta: uskokaa mustasotnialaisvaaraa vastaan käytävän taistelun asia meille, asianajajille, professoreille ja valistuneille tilanherroille!

Luottakaa yksinomaan sosialistiseen tietoisuuteenne ja sosialistiseen organisaatioonne, — sanoo työväenpuolue joukoille. Jos etusija taistelussa ja oikeus johtaa taistelua luovutetaan liberaalisille porvareille, niin se merkitsee vapausasian myymistä korulauseiden helinästä, muodikkaiden ja värikkäiden kylltien katinkullasta. Mikään mustasotnialaisvaara Duumassa ei aiheuta sellaista vahinkoa kuin liberaalista porvaristoa, sen tunnuksia, sen ehdokaslistoja, sen politiikkaa sokeasti seuraavien joukkojen tietoisuuden turmeleminen.

Niiden joukkojen keskuudessa, joiden puoleen työväenpuolue kääntyy, ovat määrällisesti vallitsevina talonpoikaisto ja kaikenlaiset pikkuporvariston kerrokset. Ne ovat kadetteja päättäväisempiä, kadetteja rehellisempiä, tuhat kertaa taistelukykyisempiä, mutta politiikassa ne kulkevat liian usein kadettilavertelijain talutusnuorassa. Nytkin ne horjuvat taistelevan proletariaatin ja sovittelevan porvariston välillä.

Ne, jotka kehottavat solmimaan blokkeja kadettien kanssa, eivät aiheuta vahinkoa vain proletariaatille ja koko vapausasialle. He vahingoittavat kaupungin pikkuporvariston köyhälistökerrosten ja talonpoikaisköyhälistön tietoisuuden kehittymistä. He eivät täytä suoranaista velvollisuuttaan: vapauta niitä liberaalisen porvariston vaikutuksen alaisuudesta. Katsokaapa trudovikkeja, „kansansosialisteja” ja eserriä. He horjuvat ja niin ikään suunnittelevat etupäässä lehmäkauppoja kadettien kanssa. Trudovikkien johtajat, jotka eivät ole kyenneet muodostamaan omaa puoluettaan, kymmenkertaistavat duuma-virheensä kehottaessaan joukkoja äänestämään kadetteja (Anikin lehtireportterien välityksellä, Zhilkin „Tovarishtsh” lehdessä y.m.). Tuo on talonpoikain taistelun suoranaista kavaltaamista, talonpojan suoranaista luovuttamista liberaalisen tilanherran käsiin, joka „oikeudenmukaiseen” hinnoitteluun perustuvan lunastuksen avulla rosvoaa talonpoikia samalla tavalla kuin hänen esi-isänsä rosvosivat talonpoikaa vuonna 1861. Entä „kansansosialistit”? Yksinpä kadetitkin nimittävät heitä naureskellen „toisen kutsunnan kadeteiksi” (Miljukov „Retsh” lehdessä). Heidänkin johtajansa

(Annenski y.m.) kehottavat tekemään blokkeja kadettien kanssa. Heidän piskuinen puolueensa (joka heihin suosiol- lisesti suhtautuvan „Tovarishtshin” tietojen mukaan on yksinpä rauhallisen rosvouksen puolueettakin heikompi,— noin parisen tuhatta jäsentä koko Venäjällä!) — on pelkkä kadettien lisäke. Eserrät myös käyttäytyvät kaksimielisesti: sekä lokakuun kaudella että ensimmäisen Duuman kaudella he salasivat erkaantumisensa kansansosialisteista, kulki- vat yhdessä näiden kanssa ja julkaisivat samoja sanoma- lehtiä. Nykyään he eivät käy mitään avointa ja itsenäistä taistelua, eivät esiinny riittävän laajasti, julkisesti ja jyr- kästi „toisen kutsunnan kadetteja” vastaan, eivät anna joukoille mitään tyhjentävää aineistoa tämän puolueen arvostelemista varten eivätkä esitä mitään periaatteellista mielipidettä koko vaalikamppailusta eikä mistään vaali- sopimuksista yleensä.

Työväenpuolueen suuri historiallinen velvollisuus on auttaa työväenluokan *itsenäisen* poliittisen puolueen luo- mista. Tätä asiaa vahingoittavat ne, jotka kehottavat teke- mään blokkeja kadettien kanssa.

Toisena suurena velvollisuutena on vapauttaa häviö- tilassa, hädässä ja tuhoutumassa olevan kaupunkilaisen pikkuporvariston ja talonpoikaiston joukot liberaalisen porvariston aatteiden ja ennakkoluulojen vaikutuksen alta. Tätäkin asiaa vahingoittavat ne, jotka kehottavat tekemään blokkeja kadettien kanssa. He eivät vieroita talonpoikaa liberaalista, vaan lujittavat tuota luonnonvastaista yhteyttä, joka on tuhoisa sekä vapausasialle että proletariaatin asialle. He eivät varoita talonpoikaisjoukkoja kulissien- takaisesta liberaalisesta politiikasta (eli oikeammin sanoen politikoinnista ja siihen liittyvästä duumapaikkojen jaosta), vaan siunaavat tuon politikoinnin osallistumalla itse siihen.

Alas kaikenlaiset blokit! Työväenpuolueen pitää olla vaalikamppailussaan itsenäinen käytännössä eikä vain sanoissa. Sen on annettava koko kansalle ja varsinkin kaikille proletaarijoukoille näyte aatteellisesta, järkkymättö- mästä, rohkeasta arvostelusta. Siten ja vain siten me saamme joukot todella osallistumaan vapaustaisteluun eikä vapauden kadettikavaltajain leikkiliberalismiin.